

[K. Axel Nielsen.]

ninger om grundene til, at straffede personers generhvervelse af de tabte rettigheder bør lattes; under behandlingen af lovforslaget af 1951 blev denne side af sagen meget indgående belyst. Kun må jeg måske give udtryk for nogen forbavselse over, at der tilsyneladende hverken i folketinget eller i landstinget ved behandlingen af loven af 1951 er tænkt på de personer, det her foreliggende lovforslag særlig tager sigte på.

På mit partis vegne kan jeg tilsige en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget, idet jeg tilføjer, at hvis der ikke fra anden side fremsættes ønske om udvalgsbehandling, agter jeg ikke at stille forslag derom.

Thisted Knudsen: Der er vel næppe nogen, der har været i tvivl om, at det tidspunkt måtte komme, da man måtte give besættelsetidens lovovertrædere deres rettigheder tilbage. Man kan diskutere, hvor lang tid der burde gå, men i betragtning af, at der nu er gået 10 år og forholdene er faldet til ro, kan jeg på mit partis vegne udfrån nøjagtig de samme synspunkter, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen har fremført, tiltræde dette lovforslag. Heller ikke jeg har noget ønske om udvalgsbehandling.

Kristen Amby: Også jeg kan på mit partis vegne tiltræde det foreliggende lovforslag.

Jeg skal slet ikke komme ind på en vurdering af de pågældende personers habitus eller skyld eller rigtigheden af den lovgivning, der i sin tid blev institueret overfor dem, men alene henholde mig til, hvad justitsministeren også har lagt megen vægt på: det urimelige i den foreliggende situation. Forholdet er nemlig det, at hvis man, ligegyldigt hvor hårdt man har forset sig, først er blevet straffet efter 1951-lovens vedtagelse, så er reglerne i § 6 i den oprindelige særstraffelov ikke gældende. Det vil med andre ord sige, at folk, der er straffet i begyndelsen, før 1951, og har fortabt deres rettigheder og stadig ikke har fået dem igen, og folk, der måske har begået alvorligere forseelser og eventuelt fået hårdere straf, men som er dømt efter 1951, ikke er undergivet de samme regler. Alene af den grund, for dog at få en vis rimelighed i tingene, synes jeg, det er nødvendigt at

gennemføre dette lovforslag, men også af andre grunde finder jeg det nødvendigt.

Meningen er jo ikke, at de mennesker, der er fradømt deres stilling for bestandig, får deres stilling igen. Der er ikke megen grund til at tro, at det vil ske i vidt omfang. Det er jo ikke en konsekvens af dette lovforslags vedtagelse. Jeg går ud fra, at det vedtages; vi har heller ingen interesse i udvalgsbehandling.

Jeg finder anledning til at stille et spørgsmål. Måske er det den højtærede finansminister, jeg burde spørge, men lad mig spørge den høje regering: Er der ikke grund til at genfremsætte det forslag, som, såvidt jeg husker, finansministeren i den forrige regering i 1953 fremsatte vedrørende de tjenestemænd, der er afskediget i henhold til den særlige tjenestemandslaw uden at blive straffet udover, at de blev afskediget, de tjenestemænd, hvis forseelser altså var af en sådan art, at de ikke kunne straffes efter de særlige straffelove, men måtte straffes efter tjenestemandslawen, således at de principielt i hvert fald ikke blev stillet ringere end dem, der er blevet straffet efter den særlige straffelov? Jeg mener iøvrigt, at det, det særligt drejer sig om for disse personer, er at få deres rettigheder igen. Hvorvidt de så vil udøve disse, og i hvilket omfang de vil udøve rettigheden til at beklæde embede, er en helt anden side af sagen.

Hertil kommer, hvad justitsministeren vel er lige så bekendt med som jeg, at det i visse tilfælde har været os helt ubegribeligt, at disse personer er blevet dømt, selv efter tjenestemandslawen. Det kunne vi råde bod på, hvis vi tog spørgsmålet op til behandling. Jeg håber at få et velvilligt svar fra den højtærede justitsminister.

Steen: De synspunkter, som har ført til fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, kan jeg ganske dele. De betyder i al enkelhed, at de mennesker, som lovforslaget drejer sig om, på tilsvarende måde som andre lovovertrædere efter at have udstået den idømte straf kan udøve deres valgret og tage del i samfundslivet på de områder, deres uddannelse og evner gør det muligt for dem. Jeg har intet ønske om udvalgsbehandling; vi er villige til at stemme for lovforslagets gennemførelse.